

www.rainbowkatalogus.hu/olvasoklub

Lázár Ervin: A Négyszögletű Kerek Erdő

Maminti, a kicsi zöld tündér

– Ma fát vágni megyünk – mondta Mikkamakka.

– Csak erősek jelentkezzenek. Egér Elek, ne nyújtogasd az ujjad! Gyenge vagy.

– Ezt rám mondja! – méltatlankodott Egér Elek a szomszédjának, és fél kézzel kinyomott egy fenyőtobozt. – Tapintsd meg a muszklimat!

Történetesen Ló Szerafin, a kék paripa állt mellette. Szégyenlősen lenézett, tekintetével megkereste a szürke avarban szürkéllő egeret, s reszketeg hangon mondta:

– Nem merlek megtapintani, mert behalsz. Különben tényleg pompás izmaid vannak.

– Na ugye! – mondta Egér Elek, és rátartian beballagott az erdőbe. Mert mégis... favágás.

Azért persze összegyűlt a favágó brigád. Mikkamakka mint brigádvezető és faügyi szakértő, Szörnyeteg Lajos, a legjobb szívű behemót, Bruckner Szigfrid, a nagyhangú, öreg oroszán, Aromo, a fékezhetetlen agyvelejű nyúl; a fent említett kék színű Ló Szerafin, Nagy Zoárd, a lépkedő fenyőfa és a szükszavú Dömdödöm. Meg persze Vacskamati, aki nem volt ugyan erős. de azt mondta, hogy valakinek a finom szellemet is képviselni kell a társaságban, s ki lenne erre önála alkalmasabb!

A brigádvezető válaszra sem méltatta. Szörnyeteg Lajos tátott szájjal nézte (sosem látott még eleven finom szellemet), Bruckner Szigfrid megvetően elhúzta a száját, Aromo a térdét csapkodta nevében (még hogy nála finomabb szellemet, ki hallott ilyet?!), Ló Szerafin azon tépelődött, hogy vajon mit kezdenek favágás közben a finom szellemmel, Nagy Zoárd, a lépkedő fenyőfa a fejét csóválta, Dömdödöm csak annyit mondott: „döm”, majd kis szünet után enyhe gúnnyal hozzátette: „dödöm”. De azért magukkal vitték Vacskamatit: Persze. Természetesen. Mert titokban mindnyájan szerették. Ezt titokban Vacskamati is tudta.

Az erdő mélyén Mikkamakka kiválasztotta az alkalmas fát. Egy eukaliptuszt.

www.rainbowkatalogus.hu/olvasoklub

– Ebből lesz a legjobb hajó – mondta.

– De hiszen tegnap még repülőt akartál építeni – kotyogott közbe Vacskamati.

Mikkamakka lekicsinylően rápillantott.

– Repülő hajót – mondta a foga közül. – Olyat még nem hallottál? Vízen hajó, levegőben repülő, szárazföldön vonat.

Ez a válasz mindannyiukat elkápráztatta. Hiába, Mikkamakka a fej, az agyvelő, a vállalkozó szellem!

A favágásban viszont elég járatlanok voltak. Vitatkozni kezdtek, hogyan fogjanak hozzá.

– Először is reggelizzünk! – mondta Bruckner Szigfrid.

Lehurrogták, már csak azért is, mert délután két óra volt. Bár valamennyien tudták, hogy Bruckner Szigfrid a nap bármelyik órájában képes reggelizni. Sőt reggeltől estig képes reggelizni. És vitatkoztak tovább. Hogy fejszével kell elkezdni, a fűrészsel folytatni vagy fordítva? Merről kell odaállni, hova dől a fa, merre kell mellőle szaladni?

Nagy Zoárd, a lépkedő fenyőfa meg egyenesen azt mondta, hogy igazán udvariatlan dolog egy fát kivágni.

Míg a többiek vitatkoztak, hárman félrevonultak. Nevezetesen Bruckner Szigfrid, Szörnyeteg Lajos és Dömdödöm. Bruckner Szigfrid reggelizett, a másik kettő meg elővett szépen egy fűrész, nyissz-krr-zrr-nyissz, fűrészselni kezdte a fát.

Mire ezek befejezték a vitatkozást (és Bruckner Szigfrid a dereka táján járt a reggelinek), majdnem végeztek is a munkával.

– Vigyázat, azonnal dől! – mondták.

– Nehogy a reggelimre dőljön – mondta nekik tele szájjal Bruckner Szigfrid.

Emezek meg kiabálni kezdtek Dömdödömnek és Szörnyeteg Lajosnak.

www.rainbowkatalogus.hu/olvasoklub

– Ne úgy állj, amúgy húzd, emitt szorítsd, amott lazítsd, vigyázz jobbra, vigyázz balra, alá, fölé, emeld, engedd, toljad, vonjad, rúgjad, vágjad, kalapálj ad!

Ha csak kiabálnak, az nem lett volna baj, de sajnos oda is rontottak, rángatták, lökdösték, döfölték, ráncigálták Szörnyeteg Lajost meg Dömdödömöt.

Reccsent s dőlt az eukaliptusz.

Ugrottak százfelé. De szegény Dömdödöm a nagy tolongásban nem tudott elugrani.

Puff! ráesett a hátára.

– Dömdödöm, dömdödöm! – siránkozott fájdalmasan.

A többiek rohantak vissza – még Bruckner Szigfrid is félbehagyta a reggelizést, és odafutott. Segíteni akartak.

– A lábánál fogva húzzuk, a kezénél fogva, a fejénél fogva! – rikoltoztak.

– Ugyan már, a fát kell fölemelni! – morgott Mikkamakka.

Nekiveselkedtek.

De hiába erőlködtek, meg se moccant. A fa alól meg egyre halkabban jött a „dömdödöm”.

– Úgyse bírjuk, úgyse bírjuk! – sápítozott Vacskamati.

– Ha ez a finom szellem, akkor edd meg! – nyögte neki izzadva Bruckner Szigfrid. S szomorúan hozzátette: – Reggelire!

Erre Vacskamati is beállt emelni.

De csak nem mozdult a fa.

Ekkor egy vékonyka hangot hallottak a hátuk mögül.

– Majd én segítek – csilingelte valaki.

www.rainbowkatalogus.hu/olvasoklub

Mind arra fordították a fejüket. Először nem láttak semmit. Pedig Ló Szerafin még a szemüvegét is feltette. Persze nem is igen láthatták, mert aki megszólította őket, alig látszott ki a fű közül. Akkora volt, mint a kisujjam. Egy picike zöld lány. Zöld a ruhája, zöld a haja, zöld a szeme, kis zöld sityak a fején. A zöld sityakon egy zöld gyémánt. Mint a mákszem, akkora. De úgy fénylett, hogy végül is emiatt vették észre.

– Aha – mondta Mikkamakka –, egy felcicomázott szöcske.

– Nem szöcske vagyok! – kiáltott az icike-picike lány. – Maminti vagyok.

– Ne zavarj bennünket, Dömdödömöt mentjük! – szólt rá Vacskamati.

Újra nekiveselkedtek a fának.

Dömdödöm meg csak jajgatott:

– Dömdödöm, dömdödöm!

A zöld lány oda akart furakodni hozzá, de Nagy Zoárd szelíden eltolta onnan.

– Ne lábatlankodj itt! – nyögte.

Maminti futkosott hát körülöttük. De nem fért a fához. Hol Ló Szerafin csánkjába, hol Mikkamakka könyökébe, hol Szörnyeteg Lajos hátába, hol Nagy Zoárd ágaiba, hol Bruckner Szigfrid sörényébe, hol Aromo oldalába, hol meg Vacskamati hüvelykujjába ütközött.

– Engedjete! Engedjete! – kiáltozta.

Mikkamakka feléje fordult.

– Azonnal takarodj, hordd el magad, pucolj, lépj olajra, tűnj el, nem látod, hogy zavarsz?! Nem látod hogy Dömdödömöt mentjük?!

Maminti, a picike zöld lány méregbe gurult. Zöld szeme villámokat szórt.

– Ostobák! – mondta.

A ruhája ujjából elővett egy zöld varázspálcát.

www.rainbowkatalogus.hu/olvasoklub

Akkorkát, mint egy negyed fogpiszkáló. Suhintott vele.

Mind sóbálvánnyá váltak. Csak a szemük forgott ijedten.

Maminti odasétált köztük a fához. Csak úgy fél kézzel megemelte.

– Mássz ki! – mondta.

Dömdödöm kimászott, megkönnyebbülten tapogatta a hátát.

– Dömdödöm – mondta.

Azt jelentette, hogy köszönöm. Aztán még egyszer mondta, hogy dömdödöm. Ez meg azt jelentette: „Ha lehet, ezeket változtasd vissza.”

Maminti megint suhintott a zöld varázsvesszővel. Visszaváltak. Hálálkodtak. Csak Bruckner Szigfrid morgott:

– Remélem, a reggelimet nem változtattad sóbálvánnyá!

A többiek nevettek.

Mamintit, a kicsi zöld tündért Ló Szerafin kék hátára ültették, úgy vitték haza diadallal. Máig is ott lakik köztük.